

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **KASPO PRAHA, s.r.o.**, IČO: 26428393
sídlem Nový Zlíchov 3172/6, 150 00 Praha 5
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2019 č. j. 651/2019-160-SPR/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 14. 5. 2019 č. j. 651/2019-160-SPR/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobkyně a

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 7. 3. 2019 č. j. S-MHMP 778743/2018/Mal (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) v souladu s ust. § 67 odst. 1 správního řádu, uznal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (dále jen „**zákon o silničním provozu**“), kterého se měla dopustit tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. § 10 tohoto zákona, nezajistila, aby dne 5. 5. 2018 v 00:21 hodin v Praze 4, ul. Modřanské (v blízkosti sloupu VO č. 401732, směr z centra) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Dosud nezjištěný řidič dne 5. 5. 2018 v 00:21 hodin v Praze 4, ul. Modřanské (v blízkosti sloupu VO č. 401732, směr z centra) - (úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ - v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 50), se neřídil tímto dopravním značením, když jel s mot. vozidlem tov. zn. BMW, registrační značky X rychlostí 104 km/h, čímž překročil nejvýše zde dovolenou rychlost o 54 km/h. V tomto případě byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 108 km/h, která byla snížena o - 3 %, a to s ohledem na možnou odchylku měřicího zařízení, u něhož je tolerance: ± 3 km/h z naměřené rychlosti vozidla při jeho rychlosti do 100 km/h a ± 3 % z naměřené rychlosti, pokud by byla vyšší než 100 km/h (tj. že dosud nezjištěný řidič spáchal přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, a to porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona). Porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích (dle ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu). Tímto jednáním se tak provozovatel (žalobkyně) dopustil přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením ust. § 10 odst. 3 uvedeného zákona, za což mu, ve smyslu ust. § 125f odst. 4 tohoto zákona, za použití ust. § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona, byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, a dále povinnost uhradit náklady řízení 1 000 Kč.

II. Žalobní body

3. Žalobkyně namítala, že nebyly splněny podmínky pro vedení řízení ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Správní orgán zjistil od žalobkyně totožnost přestupce, jeho jméno, příjmení, datum narození i adresu trvalého pobytu. Správní orgán pak řidiče předvolal k podání vysvětlení, resp. jej vyzval k písemnému vysvětlení; řidič neodmítl se správním orgánem spolupracovat, naopak avizoval, že správnímu orgánu vyhoví a bude s ním spolupracovat. Požádal však o upřesnění, čeho se správní

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

orgán dožaduje – zda podání vysvětlení dle § 137 správního řádu, nebo zda se dožaduje podání písemného sdělení, které však není podáním vysvětlení. Správní orgán však žádost nijak neupřesnil a bez dalšího protizákonně zahájil řízení proti provozovateli. Je to správní orgán, který musí učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, správní orgán tyto nezbytné kroky neučinil, když i za situace, kdy mu provozovatel sdělil, kdo vozidlo řídil, řízení nezahájil, ani s danou informací příslušně nenaložil. Provozovateli vozidla nemůže jít k tíži skutečnost, že správní orgán zašle řidiči nesrozumitelnou výzvu a následně s ním nekomunikuje, dokonce za situace, kdy může komunikovat datovou schránkou, když výzva byla navíc doručena prvním následující pracovní den po jejím odeslání.

4. Žalobkyně dále namítala, že správní orgán sice tvrdí, že v daném místě platí rychlostní omezení dané dopravní značkou na 50 km/h, avšak tato informace není pravdivá, v ulici Modřanské platí rychlostní omezení na 70 km/h. Nicméně, místo protiprávního jednání nebylo vymezeno dostatečně určitě tak, aby bylo možné přezkoumat, v jakém konkrétním místě v ulici Modřanská byla rychlost překročena. Odkaz na sloup veřejného osvětlení je v případě sedm kilometrů dlouhé ulice zcela irrelevantní, v praxi nedává žádné poznání o místu přestupku. Žádná veřejná databáze čísel sloupů a jejich umístění přitom neexistuje. Správní orgán tedy nedostatečně vymezil místo protiprávního jednání, přičemž není ani možné přezkoumat, zda v místě skutku platilo tvrzené rychlostní omezení stanovené dopravní značkou (jak tvrdí správní orgán), když je obecně známo, že v ulici Modřanská je dovoleno jet rychlostí 70 km/h.
5. Žalobkyně též namítala, že ač zmocněnec v odvolání výslovně žalovaného požádal o sdělení, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání, žalovaný této žádosti nevyhověl, ač dle § 15 odst. 4 správního řádu měla žalobkyně na poskytnutí požadovaných informací nárok. Žalobkyni tak fakticky nebylo umožněno namítat podjatost oprávněné úřední osoby, když informace o její osobě nebyly žalobkyni poskytnuty před rozhodnutím. Žalobkyně je přesvědčena, že cílem žalovaného bylo, aby žalobkyně nemohla účinně podat námitku podjatosti vůči oprávněné úřední osobě.
6. Z tohoto důvodu žalobkyně namítá, že oprávněná úřední osoba žalovaného je vůči ní podjatá, neboť její postup v řízení nasvědčuje tomu, že se snažila žalobkyně zbavit možnosti námitku podjatosti podat. Důvod podjatosti oprávněné úřední osoby je zřejmě v tom, že tato osoba má negativní citový vztah k zmocněnci ve správním řízení, neboť tento vystupuje ve větším počtu správních řízení jako zmocněnec, a to se značnou úspěšností. Krajský soud již v minulosti častokrát zrušil rozhodnutí, vydané oprávněnou úřední osobou, což tato nepochybně vnímá jako svůj neúspěch. Oprávněná úřední osoba dává často nepokrytě najevo antipatie ke zmocněnci žalobce ve svých rozhodnutích. Oprávněná úřední osoba, Mgr. S. D., jménem ministerstva dopravy, opakovaně podala i na Mgr. Václava Voříška, advokáta, nedůvodná oznámení pro porušení etického kodexu České advokátní komory, ve kterých argumentovala

tím, že např. Mgr. Václav Voříše zahrnuje žalovaného tím, že zastupuje klienty, kteří se na ministerstvo obrací anebo se s ním soudí. Mgr. S. D. tak opakovaně utočí na advokáta žalobce.

7. Procesní vada spočívající v porušení ust. § 15 odst. 4 správního řádu pak měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobkyně (resp. zmocněnec) zcela legitimně očekávala, že jí informace o oprávněných úředních osobách budou poskytnuty před vydáním napadeného rozhodnutí, neboť tyto informace požadovala k úvaze o vznesení námítky podjatosti, kterou je relevantně možné podat právě před vydáním rozhodnutí ve věci samé. Zcela pochopitelně pak vyčkávala s doplněním důvodů svého odvolání na okamžik poskytnutí informací o oprávněných úředních osobách, neboť pokud žalobkyně nevěděla, kdo jsou oprávněné úřední osoby, mohla předpokládat, že podjaty jsou, proto důvody svého odvolání nedoplňovala, neboť nebylo v jejím zájmu, aby se hypoteticky podjaté oprávněné úřední osoby seznamovaly s její argumentací. Nelze též odhlédnout od toho, že žalovaný byl nečinný, neboť tuto žádost nevyřídil včas. Napadené rozhodnutí tak bylo tzv. překvapivým rozhodnutím. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009: *„Řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, jestliže odvolací soud vydal tzv. překvapivé rozhodnutí. Překvapivým je takové rozhodnutí, které nebylo možno na základě zjištěného skutkového stavu věci, postupu odvolacího soudu a dosud přednesených tvrzení účastníků řízení předvídat.“*
8. Obsahově identická námitka byla řešena Nejvyšším správním soudem v rozsudku vydaném v řízení vedeném pod sp. zn. 4 As 205/2017 a byla posouzena tak, že v případě, že správní orgán nepoučí účastníka řízení k jeho žádosti o jméno oprávněné úřední osoby, a v žalobě zároveň tvrdí důvody, pro které má za to, že je úřední osoba podjatá (a nejsou-li tyto apriori zcestné), pak není na místě, aby soud přezkoumával podjatost úřední osoby, neboť k tomu je povolán představený, a je naopak na místě správní rozhodnutí zrušit.
9. Žalobkyně netvrdí důvody podjatosti, které by byly apriori zcestné, neboť kupříkladu dle rozsudku Nejvyššího správního soudu zde dne 6. 5. 2015, č. j. 1 As 175/2014 – 47: *„Nejvyšší správní soud ovšem konstatuje, že obecné hodnocení procesní strategie zástupce účastníka řízení v soudním rozsudku nemá své místo, a už vůbec ne větší než samotné odůvodnění merita věci. To platí zejména o řízení o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy, který stěžovateli garantuje právo na obhajobu. Paleta legitimních možností procesní strategie obhajoby je v takových případech přirozeně široká. Nelze proto v obecné rovině konkrétnímu stěžovateli vytýkat, že jeho advokát v jiných řízeních vytváří procesní obstrukce, aniž by ke skutečně zásadním obstrukcím, které reálně blokují rozhodnutí ve věci, v daném konkrétním řízení docházelo. V takovém případě by soud musel ve vazbě na specifické okolnosti věci svůj závěr o obstrukční povaze procesního postupu zástupce stěžovatele náležitě odůvodnit, jak tomu bylo i v případech řízení před Nejvyšším správním“*

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

soudem, na které krajský soud odkazuje. Posuzovaná věc ovšem takovým případem není. „Paušálně“ negativní přístup ke všem věcem, ve kterých jako zástupce figuruje určitý advokát, nedoceňuje důležitost výše uvedeného práva na obhajobu. Pokud by se podobná obecná „odsouzení“ ze strany stejného soudce opakovaně objevovala ve věcech, ve kterých stěžovatele zastupuje stejný advokát, může to již podle Nejvyššího správního soudu založit pochybnost o nestrannosti takového soudce.“

10. Žalobkyně též mimo žalobní námitky požadovala naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci a nesouhlasila s tím, aby na webu Nejvyššího správního soudu byly uvedeny osobní údaje žalobkyně a právního zástupce. Argumentovala tím, že právní zástupce žalobkyně v roce 2017 vystupoval ve stovkách řízení před soudy pro věci správního soudnictví, nemá zájem na tom, aby z webu byl ze strany veřejnosti a orgánů státní moci zjištěl jeho časový program jakožto advokáta, jde o jeho soukromou věc. Rovněž měl za to, že jako advokát je soukromoprávní osobou, která má zájem na tom, aby ze strany veřejnosti nebyl ztotožňován se svým klientem. Žalobkyně namítala protiústavnost ust. § 130 odst. 1 Směrnice č. 3/2017 Kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně a právní zástupce mají právo být zapomenuti, navrhla aplikaci nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016.
11. Žalobkyně konečně navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě podrobně popsal průběh správního řízení, uvedl, že správní orgán I. stupně vyzval označeného řidiče pana P. K. k podání nezbytného vysvětlení, jenž reagoval podáním, v němž uvádí, že mu výzva správního orgánu I. stupně není srozumitelná. Vzhledem ke skutečnosti, že P. K. je osobou, jež se prezentuje jako odborník na oblast dopravních přestupků a správnímu orgánu I. stupně je z úřední činnosti známo, že vystupuje v řízeních po celé České republice a je charakteristický účelovým a obstrukčním jednáním, odložil věc přestupku podle ust. § 76 odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Co se týče „nereakce“ na žádost o upřesnění výzvy od P. K., je zřejmé, že se jedná pouze o další snahu protahovat správní řízení, neboť P. K. si je nepochybně vědom, co po něm správní orgán I. stupně požadoval v zaslané výzvě, což lze dovodit z jeho velmi časté účasti na řízeních

obdobného druhu jako zmocnění, a tudíž nebylo nutné na tuto žádost žádným způsobem procesně reagovat.

13. Žalovaný se také zabýval určením místa spáchání skutku, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 117/2013 – 46, podle kterého v zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku popsán dostatečně určitě, aby byl nezaměnitelný s jiným skutkem. Především výrok přesně vymezuje, jaká byla v místě nejvyšší dovolená rychlost (50 km/h) a z jakých skutečností se tento závěr podává (svislé dopravní značení), přičemž uvedenými čísly sloupu byl i přesně vymezen úsek, kde mělo k přestupku dojít. Podle žalovaného skutek byl ve výroku vymezen dostatečně určitě a nehrozila zde záměna či pochybnost o kvalifikaci, která by zakládala nepřezkoumatelnost. Navíc zcela shodnou námitkou ze zcela shodného místa se již Městský soud v Praze zabýval v rozsudku ze dne 27. 6. 2018, č. j. 9 A 45/2016 – 21: „*V posuzované věci byl skutek vymezen způsobem, který vylučuje jeho nebezpečí záměny a tím i opakovaného postihu za týž skutek. Správní orgán I. stupně totiž ve výroku rozhodnutí vymezil místo spáchání jednání vykazujícího znaky přestupku názvem obce a ulice, výší dovolené a skutečněné rychlosti v předmětném úseku, datem a časem, což v souhrnu skutek zcela jednoznačně vymezuje tak, že jej nelze zaměnit s jiným. Konkrétní místo měření rychlosti, na kterém bylo zjištěno jednání vykazujícího znaky přestupku, navíc jednoznačně vyplývá z fotografií pořízených přístrojem Unicam VELOCITY, v. č.: CAM11001564, které jsou založeny ve správním spisu, z nichž vyplývá, že k měření došlo dne 29. 5. 2013 v 02:33:43 hod., v měřícím úseku 660 m, v obci Praha, ul. Spořilovská x Hlavní, směr centrum, výjezd, pruh 1. 50. Z tohoto důvodu soud nevešel žalobci na námitku nezákonnosti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ostatně, NSS v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, týkajícím se věci, v níž bylo místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno číslem silnice, (tj. jednalo se o obdobnou situaci jako v posuzované věci, v níž je místo spáchání protiprávního jednání vymezeno názvem ulice), v bodě 28 konstatoval, že „je nutno připustit, že zpravidla je možné místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezit přesněji, než tomu bylo v nyní posuzované věci, a to např. uvedením čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, popř. zmíněním blízkého dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS. Na druhou stranu nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřícího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku. V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.“*

14. K nesdělení jména oprávněné úřední osoby žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016 – 44: *„Nejvyšší správní soud tak dodává ve shodě s krajským soudem, že postup žalovaného nebyl sice v souladu s § 15 odst. 4 správního řádu, ale nemohl stěžovatele poškodit na jeho procesních právech. Právě pro ověření možného skutečného zásahu do stěžovatelových práv rozhodováním podjatou úřední osobou bylo potřeba, aby stěžovatel v žalobě uvedl důvody, pro které měla být rozhodující oprávněná úřední osoba podjatá. Pokud takové důvody neuvedl, shledává i Nejvyšší správní soud, že dotčení jeho práv včasným neoznámením jejího jména je pouze hypotetické.“* Z podané žaloby není zřejmé, jakým způsobem se mělo toto „nesdělení“ dotknout práv žalobce, a proto žalovaný nepovažuje tento postup za nezákonný. Navíc žalobkyně si protiřečí, když nejprve uvádí, že nezná jméno oprávněné úřední osoby a poté namítá podjatost oprávněné úřední osoby Mgr. S. D., což dovozuje z jeho podání stížnosti na advokáta Mgr. Voříška k České advokátní komoře, přičemž vzhledem k množství případů, v nichž je zástupcem, mu muselo být zřejmé, že oprávněnou osobou je i Mgr. S. D. Navíc společnost Odvoz vozu, s.r.o. jako zástupce v jiných správních řízeních vznášela námitku podjatosti proti celému ústřednímu orgánu, kterým je žalovaný, a žádné z nich nebylo vyhověno, neboť podávané námitky podjatosti jsou pouze účelovými a nepravdivými spekulacemi (viz např. č.j. žalovaného 818/2018-160-SPR, 690/2018- 160-SPR, 514/2018-160-SPR a další), které jsou pouze zneužitím práva, jež nepoživá žádné ochrany.
15. Advokát Mgr. Voříšek podal obdobnou námitku podjatosti na předsedu senátu Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích pana JUDr. J. D., kdy důvodem byl mimo jiné podání podnětu k zahájení kárného řízení s advokátem Mgr. Voříškem, protože jej přirovnal k představitelům nacistické justice R. F. či K. H. F. NSS ve svém usnesení ze dne 16.05.2017, č. j. Nao 169/2017 - 150 *„Na podporu uvedeného lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. Nao 14/2007 - 26, podle něhož není důvodem pro vyloučení soudce podle § 8 odst. 1 s. ř. s., pokud soudce podá na žalobcova zástupce stížnost k České advokátní komoře, v níž dává na zvážení zahájení disciplinárního řízení s tímto advokátem, neboť jeho způsob zastupování (zejména účelové podávání námitek podjatosti) shledává obstrukčním a zneužívajícím zákonné ochrany na spravedlivý proces.“* Podnět k České advokátní komoře na advokáta Mgr. Voříška byl podán právě mimo jiné kvůli zatěžování žalovaného neprojednatelnými podáními. Česká advokátní komora sdělila žalovanému, že neshledala naplnění skutkové podstaty kárného provinění, avšak uvedla v písemnosti ze dne 21. 6. 2019, č. j. S-l085/2018-011 *„Kontrolní rada České advokátní komory se nicméně zabývala též vhodností postupu stěžovaného advokáta a dospěla k závěru, že advokát ve stížnostech zmiňovaných případech nepostupoval vždy v souladu s povinnostmi advokáta, tak jak jsou upraveny zákonem o advokacii a pravidly profesní etiky a soutěže advokátů, tedy povinnost, aby jeho projevy v souvislosti s výkonem advokacie byly věcné, strážlivé, a nikoliv vědomě nepravdivé a aby postupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

Pochybení advokáta nedosahuje intenzity kárného provinění, advokát však byl Českou advokátní komorou důrazně upozorněn, aby se vytýkaných pochybení do budoucna vyvaroval.“ Je tedy zřejmé, že podnět k České advokátní komoře byl oprávněný, neboť advokát Mgr. Voříšek byl upozorněn, aby vytýkaného jednání zanechal.

16. Navíc námitka podjatosti z hlediska údajného negativního vztahu k Mgr. Voříškovi nemá na věc žádný dopad, neboť pan Mgr. Voříšek nebyl ve správním řízení zástupcem, a tudíž není relevantní se tvrzenými skutečnostmi vůbec zabývat.
17. Nesdělením jména oprávněné úřední osoby se Nejvyšší správní soud zabýval již v celé řadě rozsudků u shodného zástupce Mgr. Voříška či jeho předchůdce Mgr. Topola např. rozsudek č. j. 7 As 313/2016-30: *„K námitce stěžovatele, že mu nebyla sdělena informace o tom, jaká úřední osoba bude o odvolání rozho dovat, odkazuje zdejší soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016 č. j. 2 As 161/2016 - 52, v němž se mj. uvádí, že „Nejvyšší správní soud nepřistoupil ani na stěžovatelovu argumentaci, že mu bylo znemožněno účinně se bránit tím, že mu nebyla sdělena oprávněná úřední osoba. Stěžovatel podal blanketní odvolání, v němž zároveň požádal o toto sdělení. Správní orgán mu však následně zaslal výzvu k odstranění vad odvolání ve lhůtě 5 dnů s tím, že jej poučil, že za situace, nedoplní-li odvolání, bude toto postoupeno odvolacímu orgánu i bez doplněných náležitostí. Stěžovatel tak nemohl zůstat překvapen rozhodnutím žalovaného, nedoplnil-li sám odvolání, k čemuž byl řádně vyzván. Skutečnost, že mu správní orgán nesdělil oprávněnou úřední osobu, je sice pochybením, nemohlo však v stěžovateli vyvolat očekávání, že o odvolání nebude rozhodnuto. Tvrzení, že by případně podjatá úřední osoba mohla zneužít skutečnosti uvedené v doplnění odvolání, je nepodložená a neopodstatněná. Stěžovatel neuvádí, jakým způsobem by tato osoba mohla jeho tvrzení zneužít, a jeho tvrzení tak zůstává v poloze pouhé spekulace. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že rozhodnutí žalovaného nebylo překvapivé, a tato námitka proto není důvodná. Nejvyšší správní soud tak nesdílí přesvědčení stěžovatele, že nesdělení oprávněné úřední osoby k jeho žádosti představuje pochybení takové intenzity, pro které by bylo nutné považovat rozhodnutí žalovaného za nezákonné.“* Judikatura Nejvyššího správního soudu se tedy obdobnou situací již zabývala a zdejší soud neshledal důvod se od ní odchýlit. To platí tím spíše v dané věci, kdy stěžovatel v kasační stížnosti ani netvrdil, že by úřední osoba, která rozhodovala o odvolání, měla být z nějakého konkrétního důvodu podjatá.“
18. Žalovaný v této souvislosti odkázal na další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016-30, rozsudek ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016-44, rozsudek ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 As 47/2017- 47, ze dne 21. 3. 2018, č. j. 8 As 178/2017-48, rozsudek ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016-44, rozsudek ze dne 21.03.2019, č. j. 1 As 338/2018-34).
19. Žalovaný dále upozornil, že mu je z úřední činnosti známo, že advokát Mgr. Voříšek je spojován s právnickou osobou Odvoz vozu, s.r.o. - oba nepochybně známý krajským

soudům i Nejvyššímu správnímu soudu s ohledem na způsob zastupování klientů, který nese rysy účelového a obstrukčního jednání. Dle názoru žalovaného se v této konkrétní věci jedná o zneužití práva, resp. o způsob účelového jednání zástupce. Zástupce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu I. stupně nedoplnil. Je zřejmé, že zástupce je obeznámen s tím, jaké požadavky má podané odvolání splňovat a úmyslně podává vadná podání. Je tedy zřejmé, že postup zástupce sleduje jiný cíl (zrušení rozhodnutí nejlépe v soudním řízení a následné vyúčtování nákladů zastoupení) a jako takovému mu není možné přiznat právní ochranu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 05. 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74.

IV. Obsah správního spisu

20. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
21. Správní orgán I. stupně vyzval pana P. K. k podání nezbytného vysvětlení, jenž reagoval podáním, v němž uvádí, že mu výzva správního orgánu I. stupně není srozumitelná. Žalovaný toto vyhodnotil jako obstrukční jednání a odložil věc přestupku podle ust. § 76 odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Dne 13. 11. 2018 proto správní orgán I. stupně vydal příkaz o uložení pokuty č. j. MHMP 1832208/2018/Mal, kterým shledal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Dne 21. 11. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno podání, jehož obsahem byl odpor proti výše uvedenému příkazu, námitka podjatosti a plná moc. Správní orgán I. stupně následně vypracoval sdělení k podané námitce podjatosti, v němž bylo uvedeno, že podání označené jako „Námitka podjatosti“ nebylo za námitku podjatosti vůbec považováno. Poté správní orgán I. stupně pokračoval ve správním řízení a vyrozuměl žalobkyni prostřednictvím jejího zástupce o nařízení ústního jednání ve věci a stanovil jeho termín na den 14. 1. 2019. K ústnímu jednání se žalobkyně ani její zástupce nedostavili, a proto bylo vedeno v jejich nepřítomnosti. Žalobkyně následně podala odvolání či žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, kdy nesouhlasí se způsobem vyřízení podané námítky podjatosti. Uvedené podání bylo postoupeno žalovanému, jenž nevyhověl podané žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti usnesením ze dne 25. 2. 2019, č. j. 240/2019-160-SPR/3. Žalobkyně následně nevyužila práva vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Dne 7. 3. 2019 tak správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí č. j.: MHMP 437539/2019/Mal, kterým shledal žalobkyni vinnou ze spáchání výše uvedeného přestupku, za což uložil pokutu ve výši 5 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

výši 1 000 Kč. Rozhodnutí bylo zástupci doručeno do datové schránky dne 11. 3. 2019. Proti tomuto rozhodnutí podal zástupce blanketní odvolání v zákonné lhůtě, jež nebylo ani přes výzvu správního orgánu I. stupně doplněno. Žalovaný vydal rozhodnutí č. j.: 651/2019-160-SPR/3 ze dne 14. 5. 2019, kterým odvolání žalobce zamítl.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobce výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalovaný k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
23. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K námitce, že nebyly splněny podmínky pro vedení řízení ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu

24. Žalobkyně namítala, že správnímu orgánu sdělila totožnost řidiče, tento neodmítl spolupracovat, výzvu jen požadoval upřesnit, když mu nebylo zřejmé, zda má skutečnosti ohledně přestupku sdělit písemně či ústně.
25. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
26. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

27. Z § 125f zákona o silničním provozu plyne, že odpovědnost provozovatele vozidla je objektivní, za pouze výslovně vymezené správní delikty a je subsidiární vůči odpovědnosti řidiče za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, při výkladu a aplikaci § 125f zákona o silničním provozu „nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla (zdůraznění provedeno nyní Nejvyšším správním soudem), kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). [...] Bylo by však „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případně označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku (zdůraznění provedeno nyní Nejvyšším správním soudem). Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.“

28. V praxi se vyskytují situace, v nichž je „pátrací“ povinnost správních orgánů ve vztahu k zjištění skutečného řidiče oslabena či vůbec neplatí. Jedná se o případy, ve kterých provozovatel vozidla označil osobu údajného řidiče z důvodu učinění pouhé procesní obstrukce bez reálného obsahu, konkrétně když neuvedl (a) dostatečné množství osobních údajů konkrétní osoby, aby ji bylo možné identifikovat a kontaktovat, popřípadě uvedl údaje smyšlené či falešné, nebo (b) šlo o provozovatele, respektive jejich zástupce, kteří opakovaně jednali v podobných věcech obstrukčním způsobem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018 – 22). Ve věcech, v nichž se jedná o odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu, je třeba výše uvedené obecné závěry judikatury

aplikovat individuálně podle konkrétních skutkových okolností (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 293/2018 – 25 ze dne 29. 5. 2020.)

29. V projednávaném případě žalobkyně sdělila správnímu orgánu I. stupně, že v předmětné době měl vozidlo zapůjčené P. K., nar. X., bytem X. Správní orgán se na tuto osobou obrátil s výzvou, ve které byla shrnuta skutková zjištění, z výzvy je dále zřejmé, že bylo po panu K. požadováno sdělení totožnosti řidiče vozidla s tím, že je možné informace sdělit, jak písemně, tak ústně. Pan K. odpověděl, že bude rád spolupracovat, nicméně mu není zřejmé, zda má odpovědět písemně, nebo zda se má dostavit osobně. K formulaci výzvy ze dne 25. 10. 2018 soud konstatuje, že je naprosto zřejmé, jakého skutku se výzva týká a co je výzvou sledováno, tj. sdělení údajů potřebných k určení totožnosti řidiče. Sdělení je možné podle výzvy učinit písemně, popřípadě v elektronické podobě, rovněž ústně do protokolu, v takovém případě je doporučena předchozí telefonická dohoda s příslušným referentem, ve výzvě byl též přímý telefonní kontakt na tohoto referenta. Správní orgán I. stupně již dále s panem K. nekomunikoval a věc odložil.
30. K osobě P. K. soud konstatuje, že je dlouhodobě napojena na společnosti poskytující právní pomoc řidičům ve správních řízeních, na což poukázal již prvostupňový orgán, stejně jako žalovaný. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 7. 2020 č. j. 6 As 2/2020-38 konstatoval, že P. K., společně s bratrem Ing. J. K., tvoří podnikatelskou skupinu, jež pod hlavičkou nejrůznějších subjektů (např. FLEET Control s.r.o. či Motoristická vzájemná pojišťovna, Řešíme pokuty, o. s.) běžně používá k hájení zájmů svých klientů v přestupkových řízeních nejrůznější obstrukční praktiky (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016 č. j. 6 As 36/2016-29, ze dne 4. 10. 2017 č. j. 8 As 146/2016-29, či ze dne 6. 2. 2019 č. j. 9 As 429/2018-35, č. 3864/2019 Sb. NSS, a tam odkazovanou judikaturu). Některé z těchto praktik byl Nejvyšší správní soud nucen označit dokonce za „hyenismus“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016 č. j. 6 As 73/2016-40). Role P. K. v obdobných řízeních plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 265/2020-43 ze dne 11. 2. 2021, v souvislosti s jednáním za společnost Pomáháme a chráníme s.r.o.
31. P. K. byl jako řidič uváděn i v řízení před Krajským soudem v Plzni pod sp. zn. 30 A 84/2014, rozsudek ze dne 26. 3. 2015 č. j. 30 A 84/2014-37. I v tomto případě soud shledal, že správní orgán byl oprávněn projednat správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a poté věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

32. Podobně byl jako řidič označen P. K. i v případě projednávaném před Krajským soudem v Hradci Králové, rozsudek č. j. 30 A 55/2014-36 ze dne 29. 4. 2015. Krajský soud zde zdůraznil, že se jedná o osobu označenou nepochybně účelově, neboť jak z činnosti správních orgánů, tak z rozhodovací činnosti jednotlivých správních soudů a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že jde o osobu v zásadě nekontaktní, která volí procesní taktiky postupu se záměrem jednání prodlužovat.
33. Napojení P. K. na další obdobné společnosti, Pomáháme a chráníme, s. r. o., Ochrana řidičů, o. s., je zřejmé i z věci projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 1 A 74/2019. V rozsudku ze dne 29. 1. 2021 č. j. 1 A 74/2019-36 je konstatováno, že jednatelem společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o., je sdružení (spolek) Ochrana řidičů, o. s., které mělo pověřit P. K. zastupováním při výkonu funkce jednatele. I v tomto případě soud konstatoval, že je mu osoba P. K. známá z úřední činnosti, neboť vystupuje ve velkém množství správních řízení o dopravních přestupcích v pozici zmocněnce. Při zastupování účastníků řízení obviněných z páčání dopravních přestupků pak opakovaně a vědomě postupuje tak, aby svými úkony co nejvíce zaměstnal správní orgány a odvedl jejich pozornost od podstaty věci.
34. Soud tedy ve shodě s žalovaným uzavírá, že jde o případ obstrukční taktiky, kdy „oznámení“ provozovatele o tom, kdo vozidlo řídil, nevytvářejí překážku pro postih provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu. Obstrukce, které takto označený řidič činí, jdou k tíži provozovatele vozidla. V případě nejružnějších obstrukčních praktik je tedy skutečně namíste nečinit takové procesní úkony, které se s ohledem na povahu sdělených informací, dřívější poznatky z úřední činnosti či jednání samotných provozovatelů vozidel, označených řidičů či jejich zmocněnců jeví jako zcela neefektivní, bezúčelné či ne hospodárné. V tomto směru jsou přitom velmi významným ukazatelem zkušenosti správních orgánů z jejich předchozí činnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018-22, body 12 a 13). Správní orgán I. stupně tak nebyl povinen činit další kroky, nad rámec zaslané výzvy, když je zcela zjevné, že P. K. byl jako řidič označen pouze v rámci procesní taktiky, je zcela nepravděpodobné, že by vozidlo skutečně řídil a že by věc skončila jeho potrestáním. Námitka tak není důvodná.

K námitce, že nebylo vymezeno dostatečně určité místo přestupku a neplatilo zde rychlostní omezení

35. Žalobkyně dále namítala, že v daném místě neplatí rychlostní omezení dané dopravní značkou na 50 km/h, v ulici Modřanské platí rychlostní omezení na 70 km/h. Místo protiprávního jednání nebylo vymezeno dostatečně určité tak, aby bylo možné přezkoumat, v jakém konkrétním místě v ulici Modřanská byla rychlost překročena.

36. Podle judikatury je nezbytné postavit v rozhodnutí najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Podstatný je však i závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, čj. 9 As 291/2014-39, dle kterého *„nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku.“* Zároveň v rozsudku ze dne 7. 6. 2016, č. j. 10 As 44/2016-35, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Vždy je třeba přihlídnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo.“* Při posuzování způsobu, jakým bylo vymezeno místo spáchání přestupku, je podstatné rovněž to, zda je přesné určení místa rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku či nikoliv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52).
37. V rozhodnutí je místo protiprávního jednání vymezeno takto: *v Praze 4, ul. Modřanské (v blízkosti sloupu VO č. 401732, směr z centra) - (úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ - v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 50)*. Dále je ve výroku přesný čas jednání, tovární značka vozidla i jeho registrační značka, stejně jako naměřená rychlost.
38. Soud toto vymezení má za dostatečně určité, ze spisu jsou zřejmé i GPS souřadnice umístění detektoru 1, který překročení rychlosti změřil, v záznamu je fotografie vozidla, je tam dále uvedeno, že jde o ulici Modřanskou, směr z centra. Skutek je ve výroku popsán dostatečně určitě, aby byl nezaměnitelný s jiným skutkem. V projednávaném případě lze vycházet též z toho, že skutečně v tomto úseku je rychlost omezena na 50 km/h (což plyne z protokolu o měření). Nelze přijmout závěr, že je obecně známou skutečností, že v celé této ulici je povolena rychlost 70 km/h. V průběhu řízení před správními orgány nevznikly žádné pochybnosti, ohledně místa

jednání, či že by na místě jednání byla povolena vyšší rychlost než 50 km/h, když žalobkyně tyto skutečnosti po celou dobu řízení nenamítala (ani v odporu proti příkazu, ani při ústním jednání, kam se žalobkyně ani její zástupce nedostavili, ani ve vyjádření k podkladům k rozhodnutí, ani v podaném blanketním odvolání). Tuto námitku soud neshledává důvodnou.

K námitce, že nebylo sděleno jméno úřední osoby

39. Žalobkyně dále vytýkala žalovanému nesdělení úřední osoby, která měla rozhodovat o odvolání.
40. Podle ust. § 15 odst. 4 správního řádu o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.
41. Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
42. V posuzovaném případě zástupce žalobkyně v odvolání požádal o sdělení osoby, která bude o odvolání rozhodovat, žalovaný mu však tuto informaci nesdělil, žalobkyni tak nebylo umožněno vznést námitku podjatosti.
43. Otázka nesdělení jména oprávněné úřední osoby a vliv tohoto nesdělení na zákonnost následně vydaného rozhodnutí již byla v judikatuře Nejvyššího správního soudu několikrát řešena, přičemž bylo konstatováno, že se jedná o vadu řízení. Další posouzení toho, zda je tato vada též důvodem nezákonnosti takového rozhodnutí, a tedy důvodem pro jeho zrušení, již záleží na dalších konkrétních okolnostech toho kterého případu.
44. V rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39 Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení skutečnosti, že stěžovatelce nebyla k její výslovné žádosti poskytnuta informace o oprávněných úředních osobách, které měly o jejím odvolání rozhodovat. Podle krajského soudu uvedená představovala vadu řízení, ovšem takovou, která nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, pro kterou by muselo být dle § 76 odst. 1 s. ř. s. zrušeno. Posouzení krajským soudem je správné. Právo na informaci o oprávněné úřední osobě představuje důležitou součást práva na spravedlivý proces. Neposkytnutí této informace k výslovné žádosti tak nepochybně zatížilo správní řízení před odvolacím orgánem vadou. Nejvyšší správní soud se však ztotožnil s názorem krajského soudu, že tato vada neměla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, které by bylo třeba zrušit. Nejpozději z předmětného rozhodnutí se stěžovatelka jméno oprávněné úřední osoby dozvěděla, a mohla námitku*

podjatosti vůči této osobě následně uplatnit v žalobě; pokud by taková námitka byla důvodná, bylo by nepochybně třeba rozhodnutí odvolacího orgánu zrušit. V daném případě však stěžovatelka neuvádí žádné důvody podjatosti úřední osoby, takže není ani prostor k posuzování, zda by takovéto důvody k závěru o podjatosti vedly, anebo ne.“ Dále zde také judikoval, že: „Nicméně pravidlo zakotvené v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., které stanovuje, že soud zruší žalobou napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, předpokládá, že a contrario nebudou rušena taková správní rozhodnutí, při jejichž vydávání sice došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a nezřídka i podstatnému, ovšem takovéto porušení nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jinak řečeno, zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, a to i jen jako jedna z více variant toho, k čemu všemu mohlo uvedené porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení vést, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo.“

45. Žalobkyně v žalobě poukázala na skutečnosti, které by zamýšlela uplatnit jako důvody podjatosti v případě, že by jí bylo umožněno příslušnou námitku vznést. Soud však ve smyslu shora uvedeného judikátu dospěl k závěru, že ani v takovém případě nemohla mít daná vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci, resp. že není rozumně představitelné, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, než pokud by k porušení nedošlo, a to z následujících důvodů.
46. V prvním okruhu výtek uvedených v žalobě směřujících k podjatosti Mgr. S. D. žalobkyně tuto podjatost dovozuje z toho, že se oprávněná osoba snažila žalobkyni zbavit podat možnosti námitku podjatosti, když Mgr. D. má negativní citový vztah k zmocněnci žalobkyně, společnosti Odvoz vozu, s.r.o., neboť tento zmocněnec úspěšně vystupuje ve větším počtu správních řízení. Tyto antipatie dává oprávněná úřední osoba i ve svých rozhodnutích, na společnost opakovaně útočí, jde o nedůvodné invektivy.
47. Jedná se o zcela vágní a obecná tvrzení bez uvedení bližších údajů (např. kdy k těmto událostem mělo dojít, jaké verbální projevy měl Mgr. D. pronést, kdy se o tom žalobkyně dozvěděla atd.), a bez připojení jakýchkoli důkazů. Na tomto základě by tudíž vůbec nebylo možné zhodnotit, zda tyto skutečnosti mohou naplňovat důvody podjatosti podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu. Je zřejmé, že s takovou argumentací by žalobkyně v případě podání námítky nemohla být úspěšná.
48. Pokud je v žalobě uvedeno, že „obviněný navrhuje, aby v řízení před představeným bylo toto dokazováno čtením posledních padesáti písemností, které vyhotovil Mgr. D., ve kterých zmínil společnost Odvoz vozu, s.r.o.“, soud konstatuje, že žádné takové důkazy předloženy soudu nebyly, není ani zřejmé, o jaké konkrétní písemnosti jde.
49. K tomu soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014 č. j. 3 As 107/2013-30: „...nelze jen tak účelově obvinít úředníka z podjatosti hromaděním difamujících spekulací a kombinací a očekávat, že bez přesvědčivých důkazů, případně s účelově vytvářenými „důkazy“ nebo dokonce bez důkazů, bude takové obvinění „z

opatrnosti“ akceptováno. Takové snahy, směřující k paralyzování výkonu státní správy, nemají nic společného s ochranou jakýchkoli oprávněných zájmů a v principu škodí také ochraně veřejných subjektivních práv účastníků řízení před správními soudy.“

50. Další údajný důvod podjatosti Mgr. D. má spočívat v tom, že Mgr. D. podal tížnosti na právního zástupce žalobkyně v tomto soudním řízení Mgr. Václava Voříška. K tomu je však nezbytné uvést, že v řízení před správním orgánem I. stupně žalobkyně nebyla zastoupena vůbec, dle odvolání byla jejím zástupcem společnost Odvoz vozu, s.r.o., Mgr. Václav Voříšek tak nebyl ani účastníkem správního řízení, ani zástupcem, podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu však důvod podjatosti může spočívat pouze v poměru k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům a s tím souvisejícím zájmem na výsledku řízení. Je tak zřejmé, že v popisovaném jednání týkajícím se Mgr. Václava Voříška důvod podjatosti Mgr. D. spočívat nemůže, taková námitka podjatosti by tak byla zcela zjevně neúspěšná.
51. Soud shledal, že žalobkyně tyto údajné důvody podjatosti Mgr. D. v žalobě vznesla pouze účelově s cílem formálně naplnit požadavky vytyčené judikaturou Nejvyššího správního soudu, zejména v rozsudcích ze dne 27. 4. 2020 č. j. 1 As 473/2019-39 a ze dne 16. 3. 2020 č. j. 1 As 412/2019-32 a též ve shora citovaném rozsudku č. j. 2 As 322/2016-39, dle kterých uplatní-li žalobce v žalobě následující po nesdělení jména oprávněné úřední osoby pouze zcela obecnou a nijak nekonkretizovanou námitku podjatosti, nelze dovodit, že uvedená vada řízení měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. K možnému obstrukčnímu charakteru námitky podjatosti se Nejvyšší správní soud vyjádřil též v rozsudku ze dne 10. 6. 2020 č. j. 8 As 127/2018-50.
52. Na základě toho soud dospěl k závěru, že uvedená vada řízení spočívající v neposkytnutí jmen oprávněných osob žalobkyni před vydáním napadeného rozhodnutí nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a není důvodem pro jeho zrušení, žalobní námitka je nedůvodná.

K námitce, že šlo o překvapivé rozhodnutí

53. Žalobkyně dále namítala, že rozhodnutí pro ni bylo překvapivé, neboť očekávala, že jí nejprve budou sdělena jména oprávněných úředních osob.
54. Dne 26. 3. 2019 bylo podáno blanketní odvolání s tím, že bylo požádáno o sdělení jména oprávněné úřední osoby. Prvostupňový správní orgán výzvou ze dne 28. 3. 2019 vyzval žalobkyni k odstranění nedostatků podání do 5 dnů od doručení výzvy, neboť z odvolání není patrné, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí, nebo řízení, jež mu předcházelo. Dne 23. 4. byl spis předán žalovanému, který pak odvolání zamítl dne 14. 5. 2019.
55. Zde soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016 č. j. 2 As 161/2016 - 52, v němž se mj. uvádí, že „Nejvyšší správní soud nepřistoupil ani na stěžovatelovu argumentaci, že mu bylo znemožněno účinně se bránit tím, že mu nebyla sdělena oprávněná úřední osoba. Stěžovatel podal blanketní odvolání, v němž zároveň požádal o toto sdělení. Správní orgán mu však následně zaslal výzvu k odstranění vad

odvolání ve lhůtě 5 dnů s tím, že jej poučil, že za situace, nedoplní-li odvolání, bude toto postoupeno odvolacímu orgánu i bez doplněných náležitostí. Stěžovatel tak nemohl zůstat překvapen rozhodnutím žalovaného, nedoplnil-li sám odvolání, k čemuž byl řádně vyzván. Skutečnost, že mu správní orgán nesdělil oprávněnou úřední osobu, je sice pochybením, nemohlo však v stěžovateli vyvolat očekávání, že o odvolání nebude rozhodnuto. Tvzení, že by případně podjatá úřední osoba mohla zneužít skutečnosti uvedené v doplnění odvolání, je nepodložená a neopodstatněná. Stěžovatel neuvádí, jakým způsobem by tato osoba mohla jeho tvrzení zneužít, a jeho tvrzení tak zůstává v poloze pouhé spekulace. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že rozhodnutí žalovaného nebylo překvapivé, a tato námitka proto není důvodná. Nejvyšší správní soud tak nesdílí přesvědčení stěžovatele, že nesdělení oprávněné úřední osoby k jeho žádosti představuje pochybení takové intenzity, pro které by bylo nutné považovat rozhodnutí žalovaného za nezákonné.“

56. Překvapivost rozhodnutí je nutno vztahovat zejména ke zjištěnému skutkovému stavu, provedenímu dokazování, právní úpravě a ustálené judikatuře a praxi, nikoliv k situaci, že žalobkyně údajně čekala na sdělení o oprávněných úředních osobách po podání blanketního odvolání a namísto toho obdržela napadené rozhodnutí. To, že žalobkyně byla napadeným rozhodnutím překvapena, nikoli však jeho obsahem, ale tím, že toto rozhodnutí bylo vydáno, neznámá, že se jedná o překvapivé rozhodnutí. Tuto námitku soud neshledal důvodnou.

VI. Závěr

57. Městský soud v Praze tedy uzavírá, že žalobkyně se svými námitkami neuspěla, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto dle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
58. Pokud jde o návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí, nejedná se *stricto sensu* o žalobní námitku, neboť se netýká přímo napadených rozhodnutí. Tento návrh vznáší právní zástupce opakovaně a Nejvyšší správní soud se k němu již několikrát vyjádřil ve svých rozhodnutích, z posledních např. v rozsudku ze dne 15. 9. 2019, č. j. 10 As 36/2019 - 33, kde uvedl: „Lze jen uvést, že způsob, jakým NSS standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška. Jak již NSS mnohokrát uvedl, pokud „se Mgr. Václav Voříšek cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“ (viz usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, čj. Nao 175/2017-161, obdobně srov. rozsudky ze dne 27. 3. 2019, čj. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, čj. 10 As 321/2017-38, a mnohé další).“ S ohledem na to nepovažuje ani Městský soud v Praze daný návrh žalobkyně za důvodný.

59. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 2. srpna 2021

JUDr. Lenka Loudová v.r.

samosoudkyně